

POSTANOWIENIE

Dnia 18 grudnia 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dawid Miąsik

w sprawie z wniosku A. S.A. z siedzibą w B.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi we W.
z udziałem zainteresowanych: Ł. D., M. W.
o podleganie ubezpieczeniu społecznemu i podstawę wymiaru składek,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 18 grudnia 2018 r.,
skargi kasacyjnej wnioskodawcy od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 28 marca 2017 r., sygn. akt III AUa [...],

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od wnioskodawcy na rzecz organu rentowego kwotę 3600 (trzy tysiące sześćset) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa prawnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny w [...] wyrokiem z 28 marca 2017 r., III AUa [...] oddalił apelację skarżącej A. S.A. w B. (powód) od wyroku Sądu Okręgowego we W. z 18 kwietnia 2016 r., VIII U [...], który oddalił odwołanie powoda od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział we W. (organ rentowy) z 23 kwietnia 2015 r., stwierdzającej, że zainteresowani Ł. D. i M. W. podlegali ubezpieczeniom społecznym z tytułu umowy o świadczenie usług.

Skargę od powyższego wyroku Sądu Apelacyjnego wniósł powód, zaskarżając go w całości.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania został oparty na

przesłance występowania w sprawie istotne zagadnienie prawne „na gruncie przepisów art. 6 ust. 1 pkt 4 u.s.u.s. oraz art. 12 ust. 1 u.s.u.s., które nie było dotychczas przedmiotem rozpoznania przez Sąd Najwyższy i wywołuje rozliczne wątpliwości, dotyczące kwalifikacji na gruncie systemu ubezpieczeń społecznych umów nienazwanych, zawieranych w powszechnej praktyce obrotu z członkami ekipy filmowej, którzy nie są współtwórcami zamawianego materiału w rozumieniu przepisów ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych, a mianowicie, czy umowy zawarte z członkiem ekipy filmowej, pełniącym funkcję kierownika planu lub II kierownika produkcji podlegają obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym, jako umowy o świadczenie usług, do których stosuje się przepisy Kodeksu cywilnego dotyczące zleceń, w przypadku gdy umowy te:

a) wskazują jako przedmiot tych umów zrealizowanie materiału audiowizualnego o parametrach z góry określonych i zdeterminowanych przez scenariusz oraz inne materiały dostarczone ekipie filmowej;

b) przewidują odpowiedzialność członka ekipy za powstanie zamówionego materiału audiowizualnego, które jest warunkiem stwierdzenia, że umowa została wykonana przez wykonawcę;

c) nie wskazują czynności, które mają zostać podjęte przez członka ekipy filmowej i nie uzależniają oceny w zakresie poprawności wykonania umowy od staranności podjętych przez niego działań;

d) jako kryterium odbioru przewidują zgodność powstałego materiału audiowizualnego z zamówieniem, w tym scenariuszem i innymi dokumentami dostarczonymi ekipie filmowej;

e) ustalają wynagrodzenie należne jedynie za wykonanie zamówionego materiału audiowizualnego, znane w pełnej wysokości z góry i niezależne od czasu i nakładu pracy ostatecznie niezbędnego do realizacji umowy;

gdy jednocześnie działania tego członka ekipy filmowej polegają na ścisłym współdziałaniu i współpracy ze współtwórcami materiału audiowizualnego oraz innymi członkami ekipy filmowej na kształt tego materiału audiowizualnego oraz osiągnięcie zakładanego rezultatu”.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną powoda organ rentowy wniósł o odmowę przyjęcia jej do rozpoznania i zasądzenie kosztów.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie kwalifikowała się do przyjęcia celem jej merytorycznego rozpoznania.

Sąd Najwyższy stwierdza, że postanowieniami z 21 marca 2018 r., II UK 229/17 (LEX nr 2488680) oraz z 12 kwietnia 2018 r., II UK 288/17 (LEX nr 2533233) odmówił przyjęcia do rozpoznania skarg kasacyjnych, w których powód sformułował tożsame zagadnienia prawne. Sąd Najwyższy w obecnym składzie podziela argumentację leżącą u podstaw powołanych wyżej postanowień. Stwierdzono w nich, iż za istotne zagadnienie prawne nie może zostać uznany problem, który sprowadza się do zwykłej wykładni i stosowania prawa w konkretnej sprawie. Przedmiotem istotnego zagadnienia prawnego musi być problem prawny o znaczeniu generalnym, który nie może się sprowadzać do prostego pytania, dotyczącego stanu faktycznego, natomiast we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powód bardzo szczegółowo odnosi się do realiów przedmiotowego postępowania, nie wykazując, iż mogą się one przyczynić do rozwoju jurysprudencji. Tak skonstruowane zagadnienie prawne nie spełnia wymogów art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Sąd Najwyższy zwraca także uwagę, że wielokrotnie zajmował się już kwestią kwalifikacji umów jako umów zlecenia lub umów o dzieło. Dotychczasowe orzecznictwo w tym przedmiocie potwierdza rozstrzygnięcie przyjęte przez Sąd drugiej instancji. Powód nie wykazał we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ani w jego uzasadnieniu, że istnieje konieczność odstąpienia od przyjętej w tym przedmiocie linii orzeczniczej, nie wykazując tym samym konieczności merytorycznego rozpoznania skargi.

Mając na względzie powyższe, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.